

ОБЩИ ЧЪРТИ ВЪРХУ БЪЛГАРСКИЯ ИМИГРАЦИОНЕНЪ ВЪПРОСЪ

Въпросътъ е деликатенъ още по-вече ако наблѣгнемъ на разграниченията му: *миграция* и *колонизация*, съ които намѣсти и наврѣмени *имиграцията* се слива и смѣсва.

Имиграцията и *емиграцията*, като двѣ страни на единъ и сжщъ медалъ, сж явление импулсирани отъ едни и сжщи причини: главно незгодитѣ на живота въ отечеството и търсеното по-добъръ такъвъ въ друга територия. Явно е, прочее, че разглеждайки имиграционния въпросъ на България ний трѣбва да излизаме отъ сжщественния стимулъ на имигрирането — общъ на емигрирането — *аръхратата*. Отъ тукъ и: имиграция и емиграция въ тѣсна смисълъ на думата.

Имиграция въ послѣдната смисълъ на думата сме нѣмали. До идванѣто на турцитѣ въ България послѣдната не диферираше между съсѣдкитѣ си въ социалъ економически отношения като особно достойна да привлече съ стопанскитѣ си облаги масови работни ржцѣ отъ Византия, Сърбия или наддунавскитѣ княжества. Тукъ може да става дума само за поединични, професионални, но не и масови, пролетариатски имигранти. Стопанското обособяване на България, прошарено съ епохалнитѣ на врѣмето си обмѣни между нея и търговскитѣ, морски републики на Генуа, Венеция и Рагуза, едвали не съвпадна съ разгроменото политическо равновѣсие на Балк. Полуостровъ, за смѣтка на нова, обширна единица — Турската империя. Отъ тукъ и двѣтѣ важни, по вече за историята ни отколкото за економията ни, *българска емиграция* вънъ отъ прѣдѣлитѣ на тая империя (въ Италия и Австро-Унгария, и главно въ Влашко, Молдавия и Русия), и *българска имиграция* въ прѣдѣлитѣ на сжщата